

Ko je pritekel v sobo, jih je bila mamica ravno vzela iz peči. Največjega je dobil Jurček. Hlastno je jedel Jurček in se je veselil, da ostanejo češpljevi štruklji za berače.

Pa prideta mimo kapelice dva živinska kupca. Celo čredo prašičev sta bila prodala in imela sta pasova s srebrnjaki čisto nabita.

»Slišiš ti, ali ne občutiš, da nekaj iz kapelice diši?« je rekel tisti, ki je šel prvi mimo.

»Občutim, moj dragi, občutim. Pogledj, kaj je!« je rekel drugi.

»Pasja dlaka, štrukelj je tu, čisto topel je še, kadi se še iz njega. Kakor da bi ga bil nama kdo nalašč nastavil,« se je začudil kupec, ko je pogledal v kapelico; vzal je štrukelj in ga prelomil; res se je še kadilo iz njega.

Z veliko slastjo sta kupca pojedla štrukelj. Ali ko sta ga pojedla in hotela iti dalje, se nista mogla niti ganiti z mesta; bilo je, kakor da bi bila prikovana.

»Pa kaj se je zgodilo z nama, nazadnje še tu pogineva,« sta vzdihovala kupca ali vzdihovanje jima ni pomaglo.

Kakor primrzla sta stala pri kapelici in nista mogla niti za korak dalje.

»Bog naju je kaznoval, ker sva pojedla kolač. Nekdo ga je daroval svetemu Juriju in on naju je za to tatvino kaznoval,« je vzdihoval tisti, ki je bil kolač vzal in ga prelomil.

»Ti si tega kriv.«

»Tudi ti si jedel,« sta si očitala drug drugemu. Ali nič ni pomagalo, noge so jima bile kakor odrevenele.

»Sveti Jurij, pomagaj nama! Ako nama pomoreš, ti za ves denar, ki ga imava s seboj, postaviva cerkvico in bolje ti bo pod streho nego za plankami,« sta govorila prestrašena kupca. Komaj da sta te besede iz-

rekla, so bile njune noge zopet zdrave in lahko sta šla dalje.

Svojo oblubo sta držala. Takoj sta stopila v vas ter povedala županu, kaj sta doživela. Kmalu so zidali na Libušinu cerkvico ter so jo tudi dozidali.

A Jurček se je še kot siv starček hvalil, da so radi njegovega štruklja sezidali na Libušinu cerkev svetega Jurija, in njegovi otroci se s tem še danes ponašajo. Jaz sam sem jih slišal.

Joža Vovk:

Ob trdi cesti človek spi.

Ob trdi cesti človek spi.

Postoj, prijatelj, ti ne veš.

*Jaz sem ga videl z lastnimi očmi,
kako omahnil je pod težo dni.*

Pes-glad se je zagrizel vanj.

In gloje, gloje do kosti.

*Povej mi zdaj, kaj meniš ti,
da je privid njegovih sanj.*

Da bogataš je, kronan kralj?

Da maščevanja besna snuje?

Veš, sanje lepše, slajše vse

— o skorji kruha govore...